

Milena Marković

PAVILJONI

ili kuda idem, odakle dolazim i šta ima za večeru

Celovečernja drama

LICA:

MALA – propala lepotica

DŽIGA – legenda, skoro da je bivša

MACAN – Džigin mlađi brat, lepotan i kleptoman

KNEZ – matori silos

LEPA – Knezova žena, načisto propala lepotica

ĆERA – Knezovo čedo

ĆOPA – Kralj

BABA DOBRILA

BABA LJUDMILA

Na sceni se nalaze tri boksa koji predstavljaju stanove, na vrhu neke višespratnice. Dva boksa su dole a gore jedan, pored koga je, sa leve strane, krovna terasa na kojoj se suši gomila veša.

Boks sa leve strane predstavlja dnevnu sobu u kojoj se nalazi sto sa fiokama i dve stolice sa jastučićima. Boks sa desne strane predstavlja veliku kuhinju i tu stoji veliki trpezarijski sto sa četiri stolice. Boks gore je veći prostor, tavanski, i tu stoje samo dve fotelje i muzički uređaj sa dva velika zvučnika. Sve ostalo je nacrtano u stilu crtanih filmova Čaka Džonsa i Teksa Ajvorija. U prvom stanu živi baka Dobrila, nacrtani su miljei, slike mrtve prirode i saksije po komodama i kavez sa papagajem. U drugom stanu žive Knez, Lepa i Ćera i preko celog zida

je orman sa raznoraznim tanjirima, čašama i flašama, ljute paprike, luk, slika Kralja. Gore žive Macan i Džiga, nemaju ništa sem dve fotelje i muzičkog uređaja, samo nacrtanu kadu i umivaonik i veliku amblem zastavu Crvene zvezde na kojoj piše Delije.

Kako se radnja premešta iz stana u stan, tako se menja svetlo.

Kostimi likova trebalo bi da budu varijacije ludačkih košulja, trikoa za slet i zatvorskih odela.

PRVI DEO: GIBANICA

Knez sedi za stolom.

KNEZ: Lepa!

Lepa ulazi.

KNEZ: Da mi je da znam šta to jedeš pa si tako debela, majke ti ga nabijem. Bolje sam jeo na mardelju, bre, nego kod tebe, Lepa. A ti debela da te Bog sačuva i rumena, mamu ti jebem u pičku...

LEPA: Ja...

KNEZ: Imaš problema za zdravljem... Kurac moj. Zini... (*Ona zine*) Ti, bre, nemaš nijedan kvaran zub, ti si monstrum...

LEPA: Hoćeš da jedeš?

KNEZ: Jok, ti ćeš... A kafu si mi skuvala, Lepa, sa vodom kojom pereš sudove, majke ti ga nabijem, hoćeš da me otruješ... Ćutiš, ćutiš, ali truješ.

LEPA: Evo...

KNEZ: Evo... Evo. Lepina gibanica, slinavica takozvana, napravljena od onoga što ne može da se baci jer nije za bacanje a kao da jeste... Ti, bre, u pitu stavljaš direktno iz pomijare a sebi praviš drugu pitu, majke ti ga nabijem, dosta mi i što te gledam... A moja Zora je kuvala kupus, bre, da miriše ko torta a gibanicu – da je tražiš od zlatne ribice, majke ti ga nabijem.

Jede.

KNEZ: Lepče! Dobra ti ova gibanica, sve se razvlači ko žvaka, u pičku...

LEPA: Hvala.

KNEZ: Ljubi te tvoj Knez, debela, carica si. (*Pljesne je po dupetu.*)

Jede.

DŽIGA: Brate...

MACAN: Spavam, brate...

DŽIGA: Dobro.

DŽIGA: Brate...

MACAN: Šta...

DŽIGA: A šta misliš da se sada sredim, sad oko desetke, ono baš a posle ne moram...

MACAN: Nemoj sad da diraš taj kvoter, trebaće ti još za čuku... Doći će Čopa...

DŽIGA: Ja sam mu odradio šljaku i sklonio se na gajbu a on me ostavio na suvom, mamu mu jebem...

MACAN: Ne seri, brate, imao si pun kurac dopa, posisao si... Jebi ga... Izvini...
Grle se.

MACAN: Jebiga, brate, ako je velika frka ja ću onu babu zvekete...

DŽIGA: Jebiga, brate, nemoj bakicu. Dobra je. Donosi nam kolače.

MACAN: Jebeš kolače... Čemu ona služi... A još i ne radi.

DŽIGA: Brate, cure ti bale.

MACAN: Mnogo sam alav na pičku.

DŽIGA: Ajde da duvamo.

Baka Dobrila sela za sto.

DOBRILA: Eto...

Začuje se zvonce. Ona otvara vrata. Ulazi druga baka, grle se.

LJUDMILA: Čekaj malo da se spustim...

DOBRILA: Jesi li se umorila?

LJUDMILA: Da znaš da jesam.

DOBRILA: Što nosiš tolike stvari?

LJUDMILA: Zato što sam došla da živim kod tebe.

DOBRILA: Kako to?

LJUDMILA: Lepo.

DOBRILA: Pa, nisam ja to tako shvatila.

LJUDMILA: Važno je da si sada shvatila.

DOBRILA: Kako to?

LJUDMILA: Lepo...

Piju kafu.

DŽIGA: E, brate Macane, neko izuo Čopu na Savi.

MACAN: Ti to nisi znao?

DŽIGA: Na koju foru?

MACAN: Čopa istripovo da se vozi gliserom okolo i brani ljudima da love ribu.

DŽIGA: Ludak.

MACAN: Naide na matorca i krene da se dere ono, kao, nemoj ti tu meni da loviš tu ribu.

DŽIGA: Ne mogu da verujem.

MACAN: Matori tu njemu kaže, nema problem, sinko, ja sam Varga.

DŽIGA: Ladno, on je Varga.

MACAN: I, pazi sad. Kaže njemu Čopa, boli me, kaže, kurac ko si ti, nemoj tu da mi loviš tu ribu, keso matora, jebem li ti kevu i matori ustane, popne se na gliser, odvali ga od batina i baci ga u vodu.

DŽIGA: Ladno...

MACAN: Matori je neki čuveni alas, kapiraš, i pao mu mrak na oči, kapiraš?

DŽIGA: Kapiram.

MACAN: I zajeban tip.

DŽIGA: Ajde sad me uradi, brate.

MACAN: I ja ću.

DŽIGA: Mojne.

MACAN: Loma.

DŽIGA: Ajde.

DOBRILA: A ja mislila da te vodim u zološki vrt.

LJUDMILA: A jesi li...

DOBRILA: Ali sad kad nameravaš da ostaneš duže...

LJUDMILA: Ne duže, Dobrice moja, nego do kraja života.

DOBRILA: Mislim da to neće moći tako, Ljušo, mislim da bi trebalo nešto drugo da se dogovorimo.

LJUDMILA: Ko je tebe pitao šta ti misliš? Ja sam ti starija sestra.

DOBRILA: Mislim da to sad nema značaja.

LJUDMILA: To je tako.

DOBRILA: Ja sad imam svoj život i...

LJUDMILA: Dobrice, izgledaš ko puca! Ko lutkica. Što i meni ne umre muž pa da se podmladim.

DOBRILA: Bože me sačuvaj.

LJUDMILA: Izgledaš bolje nego pre deset godina. Nije ni čudo, jeo te onaj, živu te oglodao.

DOBRILA: Mislim da nisi u poziciji, draga, da govoriš takve stvari.

LJUDMILA: A u kojoj sam to poziciji, e da mi kažeš. Pa ja nemam para, nemam zuba, sinovi me isterali iz kuće, muž otišao na planinu pod stare dane, ja sam mu rekla, ja da ti izvlačim vodu sa potoka, da ždim do kuće pa drva da lamam na koljenu, ne bogami.

DOBRILA: Uvek je bio čudan.

LJUDMILA: Možeš da mu puneš u dupe.

DOBRILA: Iju!

LJUDMILA: Bolji je od tvog sto puta.

DOBRILA: Ja ne znam...

LJUDMILA: A miriše li ovde na krofne, Dobrice, znala si da mesiš uvek, svaka ti čast.

DOBRILA: Krofnice sa kiselim testom i sa... Hoćeš li da skloniš ove stvari?

LJUDMILA: Ne mogu sad. Ima vremena.

DOBRILA: Možda si ti navikla da gaziš preko rusvaja ali ovde, u mojoj kući...

LJUDMILA: Dobrila!

DOBRILA: Molim...

LJUDMILA: Dobrila, Dobričice, jesi li ti to nešto ljuta?!

DOBRILA: Nisam.

LJUDMILA: Ma, jesi li ti meni nešto neraspoložena?!

DOBRILA: Nisam, samo...

LJUDMILA: A jesam li ja dobila od tebe čašu vode kad sam ušla u kuću?

DOBRILA: Evo.

DŽIGA: Pazi, brate, neće to tako da prođe.

MACAN: Šta?

DŽIGA: To sa Čopom.

MACAN: Misliš?

DŽIGA: Možda si ti, Varga, brate, ali gan je gan.

KNEZ: Lepa, sarma ti je ko da si držala kupus na guzici.

LEPA: Ja sam se potrudila.

KNEZ: Jel daješ detetu da jede ovo?

LEPA: Ona je pojela sendvič.

KNEZ: Nije ni čudo. Nije ni čudo što dete jede sendvič kada majka ne zna da kuva.

LEPA: Nije ona dete, može i sama nešto.

KNEZ: Šta si rekla? Bole me uši nešto pa ne čujem baš najbolje, debela. Šta si rekla?

LEPA: Ne znam na šta misliš.

KNEZ: Ne znaš na šta mislim!

LEPA: Nemoj da se nerviraš.

KNEZ: Pa, majke ti ga nabijem, dovoljno mi da gledam tvoje debelo dupe pa da se iznerviram. Ja sam osuđen čovek. Osuđen! Osuđen na splačine, debelu ženu i jedino što mi je lepo u životu to je moja ćera. Nju planiram da upišem na velike škole, da bude advokat ili lekarka, onda ima da ne bude dete. A sad je dete! I

nemoj da ti je palo na pamet da ti prčka ona po kuhni. Koji će joj to kurac? Nemoj, Lepa... Nemoj da plačeš, majku mu, Lepa, to me izluđuje... Nemoj da plačeš, onesvestiću te, Zore mi moje, šutnuću te... Nemoj... Sedi!

LEPA: Ja se trudim.

KNEZ: Znam, debela... Aj, popi nešto.

LEPA: Trudim se.

KNEZ: Prvo, Lepa, sva si kljakava. To je istina. Tebe tvoj Knez voli i ako bi te neko ružno pogledao, Lepa, jebo bi mu kevu na šrafčiger! Ali ja moram da te kritikujem, Lepa, majku mu, da se trudim da oplemenim život. Vidiš, čovek mora da napreduje. To je ono što ti ja pričam. Ti, Lepa, napreduješ samo u guzici.

LEPA: Nije uvek bilo tako.

KNEZ: Nije, Lepa, bila si, uf... Kad se setim. Pa jesam te držo ko princezu, majke ti ga nabijem. Bila si okićena, obučena, podignuta na štiklice ko lutkica... Samo si, bre, uvek bila kilava. A ja viknem, ti se usereš, a je lupim, ti nestaneš... I počela da se gojiš.

LEPA: Nisi bio kod kuće.

KNEZ: Šta si ti htela... Jebi ga. Gde sam stao. Nemoj da me prekidaš... Da... Ja, Lepa, mogu da uradim sto zgibova na prečki za veš a sklekovu dvesta ujutru dok

trepneš. Ti moraš da sedneš kad se vratiš sa pijace da uvatiš vazduh. To je, bre, nekultura.

LEPA: Nije mi bilo do kulture.

KNEZ: A do čega ti je bilo?

LEPA: Da zaboravim.

KNEZ: Šta da zaboraviš, majke ti ga nabijem!?

Knez izvodi jedan brz kratak i snažan šamar u pravcu Lepe, koja pada na pod i onda je šutne.

KNEZ: Mrš u kujnu!

Zvoni kod braće. Macan otvara vrata i odlazi u hodnik. Ulazi brzo natrag.

MACAN: U, jebote...

DŽIGA: Murija.

MACAN: Mala.

DŽIGA: U, jebote...

MACAN: Da je pustim?

DŽIGA: Da.

MACAN: Razmisli, brate, možeš da prođeš i bez toga u životu samo da se pritajimo, kao nismo tu.

DŽIGA: Otvori.

Macan izlazi i vraća se sa Malom.

MALA: Macane, jesi video kako je lep dan danas?

MACAN: Jesam.

MALA: Idi malo da šetaš da se nadišeš vazduha.

MACAN: Brate?

DŽIGA: Idi, brate, pali.

MACAN: Smršala si nešto.

Izlazi.

MALA: Šta to smrdi?

DŽIGA: Smrdi na kupus iz kace.

MALA: Smrdi, bre, cela zgrada smrdi.

DŽIGA: Nisi navikla.

MALA: Otkud ti znaš na šta sam ja navikla. Nismo se videli godinama.

DŽIGA: Ne želim da znam.

MALA: Nisi me ubedio.

DŽIGA: Jebiga.

MALA: Kako si se samo smanjio... Bio si tačno za glavu veći od mene. Možda malo manje... Pazi sad, ramena su nam skoro na istom.

DŽIGA: Jebiga.

MALA: Milo ti je što me vidiš.

DŽIGA: Aaa.

MALA: Digo ti se.

DŽIGA: Sad će da padne.

MALA: Vidiš da neće.

DŽIGA: Spustiću ga snagom volje i koncentracije.

MALA: Zašto?

DŽIGA: Ajde, srolaj pljugu. Evo ti.

MALA: Zašto?

DŽIGA: Stvarno mi je milo što te vidim.

MALA: Odgovaraj na pitanje, Džigi.

DŽIGA: Mislio sam svašta... Milo mi što si, mislim, živa i zdrava.

MALA: Šta si ti, kurac, mislio?

DŽIGA: Mislio sam da će Čopa makar da ti izbije zube.

MALA: Zašto bi to uradio?

DŽIGA: Zato što si pre dve godine bila kod njega na gajbi, snifnula, potucali ste se, odgledali film na televiziji i rekla si da te boli glava i da moraš da ideš gajbi. Čelavi Kepa te odveo gajbi, ti si se popela uza stepenice, uzela svoj štekić od sto keka i izašla na drugi ulaz gde te je čekao Baja koji te je iste noći odveo u Prag.

MALA: I ti sve to znaš.

DŽIGA: Čopa nije glup tip. On je saznao sve i dva dana posle toga došao kod mene da kenja o tome kako će da ide da te ubije i slična sranja.

MALA: I šta si mu ti rekao?

DŽIGA: Izuo sam ga od batina.

MALA: Čestitam.

DŽIGA: To te pali.

MALA: Realno.

DŽIGA: Slušaj dalje, sve je žešće... Na teliji je tad počela dobra tekma, Čopa se skinuo u potkošulju i napili smo se ko bulje. Onda se poseko tako što je roknuo flašu i počeo da plače ko malo dete.

MALA: Dirljivo.

DŽIGA: Ne možeš takve stvari da radiš ljudima... Jebiga.

MALA: Ja imam užasno jak stomak.

DŽIGA: Jebiga.

MALA: Šta je govorio tvoj ćale da je najvažnije u životu?

DŽIGA: Slanina, gibanica.

MALA: Mladi lukac i dobro dupe.

DŽIGA: Da imaš šta da opališ kad se raduješ.

MALA: Jebiga.

DŽIGA: Idi sad.

MALA: Što?

DŽIGA: Doći će Čopa.

MALA: Ti si tu.

DŽIGA: Nisam.

MALA: Jesi.

DŽIGA: Ne mogu više da ta vadim iz govana, Mala, ne mogu ni sebe.

MALA: Radiš sa Čopom?

DŽIGA: Radim za Čopu.

MALA: Nemoguće.

DŽIGA: Puk'o sam. Radim sve što mi kaže za sitne pare i loš dop.

MALA: Pitaj mene nešto.

DŽIGA: Pitam te nešto.

MALA: Pitaj me koga volim najviše na svetu.

DŽIGA: Znam koga voliš. Svoje dupe.

MALA: Pogrešan odgovor.

DŽIGA: Nije ni bitno.

MALA: Da ti kažem šta sam radila u slobodno vreme, tamo u Pragu? Ne mogu ni ja da verujem. Svaki dan. Bila kiša ili sunce.

DŽIGA: Šta?

MALA: Igrala flipere.

DŽIGA: Mala šampion.

MALA: Našla sam prčvarnicu sa pogledom na solitere i mirisom lošeg mesa, na livadi mandovi, isto kao kod nas, i potpuno raspala fliper mašina.

DŽIGA: Jel' bilo lepo?

MALA: Nikad nije bilo lepo kao sa tobom.

DŽIGA: Sereš.

MALA: Serem. To je moj život, te četiri godine.

DŽIGA: Fasovala si bolje. Da si ostala Čopinica sad bi plivala u zlatu.

Macan i Čera na trasi.

MACAN: Dođi ovamo.

ČERA: Ne mogu.

MACAN: Kako to misliš?

ČERA: Moram da idem kući.

MACAN: Pa što si došla onda ovde?

ČERA: Samo malo da te vidim.

MACAN: Teška ti torba mnogo, daj malo da ti pridržim.

ČERA: Nemoj... Pusti me.

MACAN: Sereš preterano.

ČERA: Nemoj da se ljutiš.

MACAN: Ne ljutim se ja ali se on ljuti.

ČERA: Ne mogu.

MACAN: Ljuti se jer dva dana nije video svoju devojčicu.

ĆERA: Ne mogu.

MACAN: Je' l smešno nešto?

ĆERA: Nije, ja samo...

MACAN: Koliko si imala časova?

ĆERA: Šest.

MACAN: I fizičko.

ĆERA: I fizičko.

MACAN: Mogu da mislim kako ti se tresu sise kad trčiš.

ĆERA: Nemoj.

MACAN: Koji ti je kurac, ne daš mi da te pipnem, jesi normalna ti. Ej... Ne bih te ja nikad udario.

ĆERA: Nemoj da vičeš.

MACAN: Nisu svi, bre, tipovi kao tvoj leća... Tuko te.

ĆERA: Nikad mene... Samo viče... Tuče mamu.

MACAN: Zagrlj me.

ĆERA: Nemoj ovde, molim te.

MACAN: Evo, tu ćemo, iza.

ĆERA: Neću!

MACAN: Pa dobro, srećo, je l' znaš ti da ja ako ne jebem svaki dan postanem nenormalan.

ĆERA: Ne znam.

MACAN: Je l' ti nije lepo sa mnom?

ĆERA: Lepo mi je.

MACAN: Šta nije u redu?

ĆERA: Volela bi da to uradimo jednom u krevetu.

MACAN: Evo ruke.

ĆERA: Moram da idem.

MACAN: Moj burazer mi dođe sad jedno izlaženje sa gajbe. Sutra.

ĆERA: Sutra.

MACAN: Ajde samo malo.

ĆERA: Koliko je sati?

MACAN: Smaramo se, srećo, satima što se mene tiče a život prolazi... Je l' znaš šta bi se dogodilo u crtanom filmu za ovo vreme... A... Tom i Džeri... Dođi...

KNEZ: Lepa! Gde je Ćera?

LEPA: Možda se zadržala sa društvom.

KNEZ: Kakvim društvom?

LEPA: Otkud znam. Mora da ima neko društvo. Ima šesnaest godina.

KNEZ: Debela, koji kurac ti potežeš godine?

LEPA: Samo sam rekla.

KNEZ: Ima šesnaest godina i ti bi da je udaješ.

LEPA: Bože sačuvaj da je udajem. Samo sam rekla.

KNEZ: Ti nemoj ništa da si rekla. Ti bolje da ćutiš, debela, i da gledaš svoja posla u kujni. Majke ti ga nabijem!

LEPA: Živi dete između četiri zida. Nije to dobro.

KNEZ: Za koga nije dobro?

LEPA: Nije normalno.

KNEZ: Nije normalno?

LEPA: Nije.

KNEZ: A koju si ti pamet posisala pa da ti ovde meni pričaš šta je normalno a šta nije.

DOBRILA: Ja to tebi nikad ne bi uradila.

LJUDMILA: Ne bi, malo morgen. Ceo život si bila gospođa koju sam ja dočekivala i ispraćala, prala i kuvala. Ceo život. I onaj tvoj skot!

DOBRILA: Bože me oprost, Ljudmila.

LJUDMILA: Ja samo mnogo pričam. Samo, ovo moje rilo da sam zaklopila, bolje bi bilo. Ali ajde sad ti robe, da ne pušćaš vetar samo na guzicu, mora malo govana i ovde da izađe.

DOBRILA: Bože me sačuvaj.

LJUDMILA: Sedi!

Knez se pojavljuje na terasi. Vidi Macana i Čeru.

KNEZ: Šta radiš tu?

ĆERA: Pričamo.

KNEZ: Pitam tebe, majmune!

MACAN: Zezamo se malo.

KNEZ: Ti bi da se zezaš malo sa mojim detetom, majke ti ga nabijem!

Jurne na njega, Macan ga obori pesnicom iz prve i nastavi da ga šutira na podu.

MACAN: Onesvestio se, pička.

ĆERA: Nemoj!

MACAN: Šta, bre, nemoj. Ili će on mene ili ja njega... Kapiraš. E, u ovom slučaju, ja sam njega i to je to. Pođi sa mnom!

ĆERA: Ja...

MACAN: Nemoj mnogo da me smaraš. Oš-neš Bangladeš.

ĆERA: Ja moram da ti kažem nešto.

MACAN: Reci, srećo.

ĆERA: Kasni mi menstruacija.

MACAN: U, jebote. Koliko?

ĆERA: Četiri meseca.

MACAN: Kako?

ĆERA: Nisam ni znala. Mislila sam da ti...

MACAN: U, jebote...

ĆERA: Macane...

MACAN: To su stvari o kojima je davno trebalo da pričaš sa majkom.

LJUDMILA: Bože me sačuvaj... Kada je trebalo moje dete da dođe u Beograd, moj Bajo, morao je na klupi da spava, jer gospođa tetka nema mesta. Ja ti ponosa više nemam, a onaj tvoj skot, eno ga na čepurcima pa smo ti tu ostale dve nas da se volimo u dobru i u zlu do kraja veka.

DOBRILA: Morala sam da mu kažem da ode. Na fakultet nije odlazio, vraćao se kasno kući, milicija je dolazila da ga traži.

LJUDMILA: Moj Bajo je dobar momak. Ti si trebala da ga usmeriš na pravi put.

DOBRILA: Jednom je doveo neku kao devojkicu... Bože moj, kako je ona izgledala. Ja sam joj dala rolat da pojede, ona je pojela samo sredinu. I ruke obrisala o stolnjak. Mislim da je bila pijana. Bože me sačuvaj.

LJUDMILA: Ti samo to i znaš. Da praviš rolate! Ti ćeš da pričaš o mom Bajju. Četvoricu sam digla. Svako mora da se bori za život onako kako ume. Ti samo znaš, ceger u rukice, brašno da muljaš i da beliš veš. Sva si ko lutkica. Pi!

DOBRILA: Ja znam da je tebi bilo teško, Ljušo. Meni je žao.

LJUDMILA: Žao, žao...

U sobu upadaju dva maskirana mladića.

PRVI: Baba, sedi mirno da te ne bi polupao...

DRUGI: Ima ih dve.

PRVI: U, jebote!

DRUGI: Rekao si da je samo jedna baba.

PRVI: Nema veze...

LJUDMILA: Sinko, mora da si mnogo grdan kada masku nosiš.

PRVI: Ćuti!

DOBRILA: Teško, deco, da će ona da ućuti... Mogu svi da padnu mrtvi ona će da priča... Inače je dobra osoba, samo je naporna.

PRVI: Nemoj da te naporno zadavim sad!

DRUGI: A sada, ako biste bile ljubazne, da kažete gde stoje pare, zlato, vredni predmeti i sve tog tipa, jel' ako ne kažete biće vrlo neprijatno i nama i vama, stoga je u obostranom interesu da budete dobre curice i sve lepo kažete.

DOBRILA: Ne znam ja, dete, otkud je tebi palo na pamet da ja imam pare i zlato. Nemam ja ništa.

LJUDMILA: Laže.

DOBRILA: Iju, Ljušo, šta je tebi...

DRUGI: Ajde, gledaj...

PRVI: Ima i na stolu neke fioke, treba da skloniš babe.

DRUGI: Ustanite, lepotice, hop, hop... Ruke u vis!

PRVI: Ustani, bre!

DOBRILA: Nemoj, sine, ko boga te molim, imam reumu... Vidiš, ja imam te tu jastučice i onda ih ovako stavim i bude mi dobro... Sedeće baka mirno, samo nemoj da me vezuješ.

PRVI: Ko je rekao da će neko nekog ovde da veže.

DRUGI: Niko nije spominjao vezivanje.

DOBRILA: Ne znam, ja sam mislila da je to u procesu normalno.

PRVI: Nema ništa u fiokama. Gadno ću da se iznerviram.

LJUDMILA: Je l' mogu i ja da sednem?

PRVI: Sedi.

DRUGI: Šta ima da sedi?!

PRVI: A šta ima da stoji? Nek sedne bakica, možda joj je slaba bešika... Zamisli da se upiša, bilo bi krajnje neugodno.

DRUGI: Nema, bre, ništa, a ti se zezaš, mora da imaju neki štek... Da pritegnem?

DRUGI: Žao mi bakica, vidi kako su slatke.

LJUDMILA: Živeo ti meni sto godina.

PRVI: Ako ti nećeš...

DRUGI: Ne možeš ni ti.

Udari ga.

DOBRILA: Pade...

LJUDMILA: Je l' mu dobro?

DRUGI: Nije.

DOBRILA: Je l', ne daj bože, mrtav?

DRUGI: Nije, ne daj bože.

LJUDMILA: Što si ga udario?

DRUGI: Hteo sam nešto da vas pitam.

DOBRILA: Pitaj, sine.

DRUGI: Šta radite kad imate tu reumu?

DOBRILA: Šta ne radim, sinko... Što pitaš?

DRUGI: I ja imam problema sa tim.

DOBRILA: Bože me sačuvaj, pa ti si mlad.

DRUGI: Jesam, gospođo, mlad, ali već godinama zbog prirode svog posla ne spavam kako treba, ne hranim se kako treba a prošle godine sam preležao jako težak šarlah a to udara na kosti.

LJUDMILA: Dabome.

DRUGI: I to sam ga na nogama preležao, mislio sam da imam alergiju na jagode... Prestao da klopam jagode, i sve gore i gore. Jedan dan sam se samo onesvestio na poslu... Šiki nije znao šta će sa mnom.

DOBRILA: Ko je Šiki?

DRUGI: Ovaj.

DOBRILA: Cccc.

LJUDMILA: A kako se ti, sine, zoveš?

DRUGI: Vi ne bi trebali da pitate takve stvari i ja vam zbog prirode mog posla neću odgovoriti... Da niste tako slatke, sad bi se naljutio.

DOBRILA: Hoćeš kafu i krofne?

DRUGI: Hoću... Kafa gorča.

LJUDMILA: Pravi mnogo dobre krofne. Ja nikada nisam znala da napravim tako ko ona... Prosto, ko duša. Moja deca kad su probala njene krofne nisu mi uopšte dali da pravim ja. Kažu da su moje krofne ko đon. Da, zamisli... Ona se udala za Sremca i živeli su lepo, zna sve te rolate i čuda... Ja nisam, sinko, imala vremena za to. Ja ti znam krompir pod sač, pite, proje, to, nisam ja imala vremena za to.

Udari je pištoljem.

DRUGI: Mnogo pričaš.

DOBRILA: Evo... Šta je Ljuši?

DRUGI: Malo je zaspala... Od uzbuđenja. U, što je ovo dobro!

DOBRILA: Pa da, od kiselog testa.

DRUGI: Šta vi radite kad vas pritegne?

DOBRILA: Ma, ne pitaj... Probala sam masti, čuda, obloge od kupusa, primala sam inekcije.

DRUGI: I ništa... Nema tu pomoći... Jednom nisam mogao da vežem kravatu.

DOBRILA: Mora da ti mnogo dobro stoji odelo.

DRUGI: Ja uglavnom nosim odela, kad nisam na poslu.

DOBRILA: To je tako lepo. Mladi ljudi danas sve manje nose odela. Šteta jedna jer muškarcu odelo najbolje pristaje. Bilo da je obično, večernje ili neka sportska varijanta.

DRUGI: Odelo je zakon.

DOBRILA: Moj Dragiša je stalno nosio odela. On je bio prosvetni inspektor i stalno je išao po unutrašnjosti u inspekcije razne i morao je da izgleda kao gospodin. I jeste bio gospodin. Svako veče je stavljao kapicu na kosu da bi mu bila onako grgurava i nauljena i svako jutro mu je trebalo bar sat vremena da se

dovede u red. Što je mirisao. Sve je na njemu bilo novo, čisto, ja sam mu potapala rublje u jednu smesu koju sam sama smislila, koja ima svojstva omekšivača.

Udari je.

DRUGI: Mnogo priča.

Prvi se budi.

PRVI: Šta se desilo?

DRUGI: Pao si u nesvest.

PRVI: Nemoj da sereš.

DRUGI: Imaš nizak pritisak a nisi doručkovao. I pao si u nesvest.

PRVI: Sereš.

DRUGI: Krofne su zakon.

PRVI: Dobre su.

DRUGI: Mislim da ove babe nemaju ništa.

PRVI: Jesi li ih...

DRUGI: Ne znam. Nezgoda je što babice imaju te krte kosti, malo ih lupiš i gotovo.

PRVI: Ti si bolesnik.

DRUGI: Jesam. I nema mi leka. Sve me boli. Uradio sam sve analize, čuda, krv, mokraću, EKG, sida test, i kao sve je u redu. Ništa ja tim lekarima ne verujem.

PRVI: Bolestan si u glavu.

DRUGI: I glavu sam snimao. Ništa. Ne razumem. Jutros nisam mogao da se sagnem da vežem pertle, keva mi vezala pertle. Ne pijem, ne pušim, imam redovan seksualan život, ništa preterano, riba mi je čista. Nije mi jasno.

PRVI: Sereš.

Udari ga.

DRUGI: Mnogo mi smeta što toliko psuješ. Uvek mi je to, kume, smetalo. U poslu, čovek treba da ima stila. Stil je ono što nas odvaja od životinja. Po čemu ti misliš da se razlikuješ od živine ako nemaš neki nivo. Vidiš, sad izgledaš ko prase, svinje imaju kožu skoro kao ljudska, i krv i sve to. Ne mogu da razumem.

DEO DRUGI: JAGNJETINA

KNEZ: Dlaka, majku ti jebem!

LEPA: Ne znam šta je.

KNEZ: Šta ne znaš šta je!

LEPA: Ne znam odakle ta dlaka.

KNEZ: Sa tvoje raspale ćupe... Ne znam kako uspevaš, majke ti ga nabijem. Imaš tri dlake na glavi i od te tri dlake jedna se uvek nađe u mom tanjiru.

LEPA: To nije moja dlaka.

KNEZ: A čija je?

LEPA: Nije moja.

KNEZ: Nije njena... Šta je ovo?

LEPA: Jagnjetina.

KNEZ: To je dlaketina, majke ti ga nabijem. Sto godina imaš, Lepa, a ne znaš da kuvaš. Ništa ne znaš, Lepa.

LEPA: Pusti sad to. Daj da ti promenim oblog.

KNEZ: Ništa to nije.

LEPA: Gadno te je udesio.

KNEZ: On mene gadno udesio? On mene! Peder mali, ne zna ni da udari kako treba.

LEPA: Bogami, dobro te je udario.

KNEZ: Nije to ništa, kako je mene moja pokojna Zora umela da bije...

LEPA: Eee...

KNEZ: Zora je imala tešku ruku, Lepa. Ceo dan do podne za strojem u fabrici, Lepa, a od podne je čistila po firmama... I ruka joj bila ko stroj, majčica moja mila, pa kad udari da dušu ispustiš.

LEPA: Eeee...

KNEZ: I dođe kući moja Zorka, pa je pred ulazom uvati gazdarica, živeli smo ko podstanari dole na Bulbulderu, pa joj gazdarica, mojoj Zorki, kaže da sam ja razbio prozor, pa ovo sam, pa ono sam... Zorka me lešila sve dok se ne bi zanesvestio, majčica moja mila.

LEPA: Smiri se sad.

KNEZ: Nisam mogo ljudski da je sahranim. Capnula pod stroj i povuko je za kosu i samleo je skroz.

LEPA: Znam ja to sve.

KNEZ: Pa šta ako znaš! Ima da slušaš... Majke ti ga nabijem, krmačo debela, samo jedeš i ležiš... To sam ti ja omogućio. Ja, Knez! Zovi mi dete.

LEPA: Uči.

KNEZ: Zovi je!

Lepa izlazi i dolazi sa Čerom.

KNEZ: Šta učiš?

ČERA: Fiziku.

KNEZ: Uči fiziku. To mora da je jako lepo.

ČERA: Teško je malo.

KNEZ: Sve što je lepo, to je teško, Čero... Je l' se sećaš ti tvoje baba Zorke?

LEPA: Kako može da se seća kad je umrla pre nego se Čera rodila.

KNEZ: Ti ćuti. Moja Čera je ista baba Zora.

LEPA: Ne bih baš rekla.

KNEZ: Dosta! Mnogo pričaš. Mene, Čero, boli glava pa ne znam jesam video ili nisam ono što sam video.

LEPA: Čera mora da uči.

KNEZ: Ima vremena. Pa kad je tebi taja smetao da učiš? Kad? Na prstima je taja hodao kad ti imaš pismeni. Donesi knjižicu.

LEPA: Što je diraš?

KNEZ: Ti, Lepa, da začutiš ili ću ti izbiti sve zube iz glave! Jesi čula? Nemoj dete da frustriram sad.

ČERA: Evo.

KNEZ: Lepo... Ja nisam dao pet para za školu... Ali ja sam muško. Žensko dete mora da izuču škole da bi je ljudi poštovali... Kapiraš?

ČERA: Znam.

KNEZ: Ja ti ne dam da makneš dok ne izuču škole. Onda si svoj čovek, Čero, i možeš samo da me zoveš kad budeš doktorka na svojoj gajbi, razumeš, da me zoveš da dođemo ja i ova debela tvoja majka, da dođemo na kafu, onda Lepa umesi nešto. Pa nas sedneš u dobra kola, ima tvoj taja štekić tebi za makinu... ćeri... Ima tvoj taja za tebe planove, razumeš!

LEPA: Idi, Čero, u sobu.

KNEZ: Otkad ti komanduješ raspored po sobama ovde?

LEPA: Mislila sam da si završio...

KNEZ: Usred sam rečenice, majke ti ga nabijem... Usred rečenice... Sedi, ćeri, za sto.

LEPA: Pusti dete.

KNEZ: Gledao sam juče neku šupačku seriju američku gde je kao glavna fora da roditelji razgovaraju sa decom. Ja sam mislio da sa Ćerom bolje da ne pričam, samo sam je mazio i pazio, majke ti ga nabijem, Lepa, nemoj da treseš van piksle, si čula! Očisti sad to... Tako. Ja sam mislio da ono što ja znam, Ćera bolje da ne zna a ono što ona može da nauči, ja nikad neću znati... Sada ću ja malo sa tobom, ćeri, da razgovaram. Je l' važi?

ĆERA: Važi.

KNEZ: Dakle... Jesam li ja ono u hodniku video ili mi se pričinilo?

ĆERA: Video si...

KNEZ: Šta sam video?

ĆERA: Ne znam.

KNEZ: Ako ti ne znaš, ko zna? Je l' onaj majmun zna, majke mu ga nabijem?

LEPA: Pusti taj pištolj.

KNEZ: Samo ga malo čistim.

LEPA: Bože pomози.

KNEZ: Nemoj, Lepa, da sereš. Ko zna ako ti ne znaš?

ĆERA: Ja znam.

KNEZ: I?

ĆERA: On mi je dečko.

KNEZ: Dečko. Jesi čula, Lepa?

LEPA: Jesam.

KNEZ: Dečko... Šta radiš sa njim?

ĆERA: Kako to misliš?

KNEZ: Je l' te vodi u bioskop, u šetnju i to?

ĆERA: Kako da me vodi kad ne smem nigde da idem.

KNEZ: Ne sme nigde da ide.

LEPA: Ja sam ti rekla da dete treba malo da izađe.

KNEZ: Ne seri. I, gde si se ti sastajala sa tim tvojim dečkom?

ĆERA: U hodniku i na terasi.

KNEZ: U hodniku!

ĆERA: Da.

KNEZ: Joooj!

LEPA: Je l' ti dobro?

KNEZ: Nije mi dobro. Nije mi dobro i neće mi biti dobro. Tebe da bijem, debela, ne vredi, Ćeru ne mogu da taknem, biće da ću nekog trećeg.

LEPA: Stani!

KNEZ: Lepa, pa ti si mogla u pevačice.

Udari je.

KNEZ: Pevaj, Lepa!

ĆERA: Nemoj, tata!

KNEZ: Ti da si ćutala... Pevaj, Lepa, nekad si lepo pevala, pevaj onu, znaš...

LEPA: Ne mogu.

KNEZ: Pevaj, majke ti ga nabijem!

LEPA (*Pevuši promuklo*): Uzmi sve što ti život pruža, danas si cvet, sutra uvela ruža.

KNEZ: Čero, je l' čuješ kako ti majka peva?

ĆERA: Čujem.

KNEZ: Čeri, jesi spavala sa njim?

ĆERA: Jesam.

KNEZ: Je l' ga voliš?

ĆERA: Volim.

KNEZ: Joooj! Pevaj, debela, drugo nešto.

LEPA: Nemoj, molim te.

KNEZ: Sad ću da zovem drugare, svi da dođu i ima svadba da bude.

LEPA: Nemoj, molim te.

KNEZ: Majmuna ću da dovedem ima odma da je ženi.

LEPA: Nećeš.

KNEZ: Šta si rekla?

LEPA: Tako smo se mi uzeli.

KNEZ: Jeste, Čero, tako smo se uzeli ja i tvoja Debela. Ja sam je prevrnuo jednom kad se vraćala iz škole i njen matori, oficirčina, majke mu ga nabijem, natero me da je oženim... dobra je bila.

LEPA: Nemoj više da pričamo. Ajmo da se smirimo sad i...

KNEZ: Što da joj ne pričam, kad ona sad zna sve te stvari.

ĆERA: Tata?

KNEZ: Šta je, ćeri?

ĆERA: Nije mi dobro. Nemoj da vičeš.

KNEZ: Što je nežna, majke joj ga nabijem, liči na tebe... I ugojila se.
Udari je.

LEPA: Ne!

Udara ga po glavi, on pada.

TREĆI DEO: OKUPLJANJE

MACAN: Snajka, znaš li ti da kuvaš?

MALA: Znam sve živo.

MACAN: Znaš sve živo... Je l' znaš lovačke šnicle?

MALA: Kako se to pravi?

MACAN: Ne znaš, vidiš da ne znaš.

DŽIGA: Kako se to pravi?

MACAN: Jebem li ga, uloviš nešto pa napraviš šniclu.

Smeju se.

Ušao je Čopa.

ČOPA: Ja znam kako se prave lovačke šnicle.

MACAN: Jebote.

ČOPA: De si, bate!

DŽIGA: Tu sam, bate, šta ima?

MACAN: Stativa.

ĆOPA: Vidim, domaćinska atmosfera.

DŽIGA: Jebiga.

ĆOPA: Vidim, sine, pašteta, pivo, paradajz i kobasice.

MACAN: Stigli smo u Bar.

Smeju se.

ĆOPA: Ogladnela deca.

MACAN: Jebiga.

ĆOPA: Doneo sam ti petardu, nisam mogao više.

DŽIGA: Dođeš mi još.

ĆOPA: Sutra.

DŽIGA: Daj mi šuške.

ĆOPA: Trebaju mi šuške, moram da palim, gori mi pod nogama.

DŽIGA: Šta je bilo?

ĆOPA: Digao sam pola zemunske marine u vazduh.

MACAN: Sranje.

ĆOPA: On će meni da prodaje te alaskе fore, sisa matora.

DŽIGA: Jebiga.

ĆOPA: To je treća najgluplja stvar koju sam uradio u životu.

MALA: Mislila sam da ih ima više.

ĆOPA: Javila se, fuksa!

DŽIGA: Pazi, brate!

ĆOPA: Važi. Jeste, lepotice, treća. Prva glupa stvar je što sam se rodio, druga što sam tebe ugledao a treća ovo.

MACAN: Nije ti to trebalo.

ĆOPA: Šta?

MACAN: Ništa od toga.

ĆOPA: Volim kod ovog tvog brata, Džigi, što je duhovit.

MACAN: To je znak inteligencije.

ĆOPA: I šta ti imaš od toga? A?!

DŽIGA: Miran.

ĆOPA: Šta ti je navika... Jednom vođa, uvek vođa... Vidi ga, Malena. Rođen da bude prvi.

DŽIGA: Ne seri.

ĆOPA: U, jebote... Ne seri... A gde je dobro veče, hvala ti što misliš na mene, Ćopo, brate, ako imaš frku, tu sam... Zdravo, Mala, ljubavi moja najmilija kurvinska, zdravo Macane, jebeš li nešto brate, kako vidim dobro se držiš.

Šta si ustao, Džigi brate, neću da se bijem... Glupo je. Ispred ovih vrata stoje ćelavi Kepa, Sisa i Manki i ubili bi te, brate... Plakali bi posle ali bi te ubili. A to nije u redu. Nije u redu zbog ribe da se pobijemo. Nije u redu. Ajde zbog drugih stvari, ali zbog ribe!

DŽIGA: Ne seri.

ĆOPA: Ležao si mardelj zbog mene, brate, kod tebe na gajbi sam uvek sedeo punog stomaka, uvek si bio bolji, Džigi brate... Ja sam ti dodavao da zakucavaš, a ti si meni uvaljivao zicer lopte u fudbalu na maliće koje sam ja mašio. Jebi ga, brate. A šta sam ja uradio? Odvojio sam ti devojčicu dok si bio na mardelju, iskoristio kriznu situaciju i postao prvi.

MACAN: Bato, ovaj zna da priča, ubilo se.

ĆOPA: I sve to tako i pošto me niko ne nudi da sednem ja ću sam sestti.

Snifne kokain.

MALA: Uspori, Čopavi, dosta ti je.

ČOPA: Ti ćuti, fukso!

MALA: Mama ti fuksa!

ČOPA: To je istina. Majka mi se kurvala, oca nemam a đavo mi peva pod prozorom.

MACAN: Ti si pesnik, jebote!

ČOPA: A ti si, brate, dadilja.

MACAN: Hoćeš tebe da roknem?

DŽIGI: Ja ću sam.

ČOPA: Pa vi ste dirljiva ekipa... Sad još imate i kurvu na gajbi, kako ćete bez Čopavog da preživite?

DŽIGA: Idi napolje, siso, dok te nisam...

Udari ga pesnicom, ovaj padne sa stolice.

ČOPA: U, jebote, nije ovo ništa, brate, kako si ti znao da udariš... A ovo ti je treći put, brate. A možeš kolko oćeš, jebiga, imam i ja osećanja... Ali ne idem bez Male. Ne.

MALA: Neću.

ĆOPA: Ko je tebe pitao šta ti hoćeš?

MALA: Ne možeš da me nateraš.

ĆOPA: Otkud sad to odjednom... Džigi, ne mogu da verujem... Ja ne mogu da te nateram. Neću ništa da te teram, srećo. Samo ću da platim. Platiću dobro da budeš sa mnom svaki dan. Reci, koliko?

MALA: Ćuti.

ĆOPA: Reci koliko? Kako ne kapiraš, Mala, da sam ladno vitez.

DŽIGA: Ćopavi, ne pričaj tako sa njom.

ĆOPA: Zašto?

DŽIGA: Nemoj mnogo da me pitaš nego izađi.

ĆOPA: Skloni to i reci mi zašto.

DŽIGA: Ona je moja devojka.

ĆOPA: Primio si je na gajbu...

DŽIGA: Da...

ĆOPA: Borićeš se za nju?

DŽIGA: Nemoj da sereš više i da postavljaš ta pitanja, nerviraš me.

ĆOPA: Nema šanse ona kod tebe.

DŽIGA: Kakvo je to sad sranje?

ĆOPA: Nema šanse, brate... Nemaš ti jak stomak za to. Malena ima jak stomak a ja prelazim preko svega, brate, da dobijem šta mi treba. Jebiga. Ti si dobar. To te jebe.

MACAN: On se ladno gleda u ogledalo i vežba...

ĆOPA: I to.

MACAN: Svako jutro.

ĆOPA: Svako jutro. Kad si ti otišao na mardelj počeo sam da se gledam. Ustanem, princeza mi leži u krevetu, pojebana, u svili, kapiraš, odem u klonju i pogledam se. I kažem sebi, Ćopavi, ti možeš sve. Kad si preuzeo Džigijevu šljaku, brate, i ribu, možeš sve.

MACAN: Nije ti lako da se gledaš, brate.

ĆOPA: Misliš... Umem da zaboravim... A ti, Džigi, ne možeš... O tome ti pričam. Ja sad hoću da ti učinim uslugu. Da te spasem bede. Da odvedem Malu, jebi ga, ja je prihvatam sada takvu kakva je a ti je, brate, držiš u mozgu sa četrnaest godina kad si joj skidao đanu kod ćelavog Tepe na žurci. Jebiga.

DŽIGA: Sad ućuti... Muka mi je od tebe. Muka mi je zato što se plašiš. Misliš da ne vidim. Tri godine te gledam kako ne smeš da skineš pogled sa mene, ćopavi majmune. Jebem te u usta, filuješ me dopom i ne mogu da maknem bez tebe a plašiš se. Ceo život ima da se plašiš... Ja se ničega nisam plašio, nikad... Nema veze što sam mardeljo zbog tebe, to bi uradio za svakoga... Nema veze što sam tri godine roko kuće i krave dok si ti ovde pravio poslove, nema veze... Sada ti kažem, nema veze ako me pojure njih sto pedeset, pali iz moje kuće! Sam.

ĆOPA: Ničega se ne plašiš? Zakuni se. Ima jedna stvar...

MALA: Ćopo, molim te.

ĆOPA: Pazi sad obrt, Džigi brate, pazi sad, neću da ispričam ni pola, a Mala će već da bude napolju u mojim kolima da ti ne bi saznao.

MALA: Ćopo!

DŽIGA: Sedi. Pusti ga.

ĆOPA: Samo da zapalim... Jebiga, ja sam gnjida... Sada uživam. Kada završim bićeš bled ko krpa a ja ću da dobijem ribu...

Sledi pitanje za kviz. Šta se dogodilo sa princezom Malenom kada je jedne olujne noći zapalila iz toplog mog gnezda sa izvesnim Bajom koga sam ja juče lično roknuo, razneo, što mi je četvrti glupi potez u životu, računajući to što sam se rodio, što sam zaždio Zemunsku marinu i što sam ugledao ovu Malu.

MACAN: Silovao je Baja, mamu mu jebem.

DŽIGA: Šta je smešno, Čopavi?

Šutne ga.

ĆOPA: Nemoj da me udaraš više, pašću u nesvest a onda šta ćemo... Gde sam stao. Aha. Malena je navikla na lepo ponašanje i u svojoj dvadesetoj godini očekivala da će da joj usledi dobar posao i došla je na jednu neverovatno dirljivu ideju da uzme život u svoje ruke a za to je trebao da joj posluži Baja koji joj se prostro, brate, ko tepih, samo ne bi li dobio njenu žensku radovanku, jebiga... Ona odlazi sa njim u Prag, žive na dobroj gajbi, on joj nalazi šljake a ona ga zajebava. Pri tom nam se Malena navuče ko prasica i Baja kreće da je valja ortacima...

MACAN: Ćuti!

ĆOPA: Džigi, da ćutim? Reci? Ako sad zaćutim nećeš čuti ceo vic. Malena se tako skenjala da nije znala kad je dan a kad noć i gde je ko rondla. Pogledaj kako je smršala. Sve do jednog dana kad...

MALA: Molim te, nemoj!

ĆOPA: Ja sve ovo radim zbog nas, ljubavi... Sve do jednog dana kada se pojavio Dule Dupe.

MACAN: Dule Dupe?!

MALA: Čopava sisurdo, morao si da kažeš!

ĆOPA: Pa mi se nikad nismo lagali, ljubavi, zato smo i ostali zajedno. Ekipa. Nas četvoro.

LOPOV: U ovoj kući sve neke stare stvari. A čisto, uštirkano. Kapiram da baka svaki dan briše prašinu. Ima fotografija previše za moj ukus. Šta čovek ima od fotografija. Gleda ih, pa se kao zamisli. Ima i šta da vidi. Venčanja, krštenja, rađanje dece, odlasci u armiju, drugari, bivše ribice u kupaćim kostimima. Ja nemam fotografije i ne želim da ih imam. Šta ja imam od toga. Moj kum Šiki ima na kasetama snimljenu svaku ribu sa kojom je bio. Gledali smo to više puta. Mogao bih sad da ga snimim sa krofnom u ustima.

ĆOPA: Dule Dupe, Dule Pička, Dule Govno, ne znam kako ste ga sve zvali, taj Dule Dupe koga je Malena lično šutirala na sve strane kada je bila besna, koji joj je išao po cigare, kome je desetinu puta ladila ćaletove pare po gajbi, na njegovo znanje, Dule Dupe, ružni skot, koji je bio srećan kad mu Malena baci kosku, Dule Dupe je postao ozbiljan lovan jer mu je ćale zapalio neku silnu kintu iz svoje firme i pobegao napolje.

DŽIGA: Nemoj da plačeš.

MALA: Ja...

DŽIGA: Ne plači.

ĆOPA: Vidiš, ljubavi, on već ne može da te gleda... I taj Dule Dupe je ušetao jedno veče u Bajin klub u kome je naša princeza igrala u kavezu i odlazila na šenjepu i ranjeka u pauzama, sa željom da pojebe nešto. A Baja je imao neki dil sa njim i ko što je uvek radio u takvim prilikama sredi mu da fasuje najbolju cicu. A, brate Džigi, princeza je i u tim okolnostima bila A produkcija.

MALA: Idemo!

DŽIGA: Sedi!

ĆOPA: Sedi, ljubavi, sad ide najbolji deo. I tako ti Malena stoji u sobi obučena srčka, video sam fotografije, Džigi, ne možeš da zamisliš, ti je pamtiš u pamučnim belim sa lastikom, ja sam joj kao svaki seljak kupovao svilu, ovo ne možeš da zamisliš... Crveno, pliševi, čuda... Dobro joj stoji... Nabavio sam gomilu takvog veša, ljubavi, da mi pokažeš fazone.

Ona ga pljune, on se obliže.

MALA: Skote!

ĆOPA: I tako ti naša vatrena ribica stoji u prostoriji za ranjeka i odvaljuje standardnu žvaku, polusvesna od heroina, skida brushalter, okrene se i ne može da veruje svojim očima... Ispred nje stoji Dule Dupe koji isto tako ne može da veruje, oči u oči sa toliko željenim sisama... Međutim, dečko se brzo snašao i zatražio svoje, a ona nije htela da mu da. Dule Dupe se tu pretvori u čudovište, iz njega izađu sve godine poniženja i povuče je za njenu divnu kosu i uspe da joj ga uvali i slušaj sad, ovde bi već bio ponosan na svoju devojčicu, Džigi, ona tu stisne zube, otrpi i u momentu kad je mučenik doživljavao svoje zvezdane

trenutke svršavajući u najlepšu ribicu iz njegove osnovne škole, Mala se oslobodi i kokne ga štiklom na mesto, zaveli ga pikslom po vugli i uvati šturu... Baja se gadno nanervirao... Dule Dupe je još uvek u bolnici, a Mala je kao prava partizanka sa sto keka uspela da zapali odande i da se pojavi kod tebe na gajbi kao prava dobrica.

DŽIGA: I?

ĆOPA: Ia, ia! (*Njače.*)

DŽIGA: Nemaš pojma kolko ti to dobro stoji, brate.

ĆOPA: Meni... Ja imam šuške u džepu, sošku i ja, brate, sada palim sa princezom.

DŽIGA: Teško.

ĆOPA: Pa ti, brate, nemaš đenge ni zube nove da joj namestiš.

Džiga ga udara.

ĆERA: Mama, šta ćemo sa svom ovom hranom?

LEPA: Bacićemo u kontejner.

ĆERA: Mislim da to nije u redu.

LEPA: Ja mislim da jeste.

ĆERA: Je l' tata mogao sve ovo da pojede?

LEPA: Mogao je još tri puta toliko.

ĆERA: Ja ne volim hranu.

LEPA: Moraš da jedeš, zbog bebe. I to puno. Sad će majka da ti spremi nešto.

ĆOPA: Pazi sad, Džigi, realno, da li ćeš moći da je ono, kad znaš da je žena bila profesionalka. Znaš koja je to razlika? Ti si joj skinuo mrak a žena je sad profi... Udario si me a nije ti bolje. Je l' ti bolje? A? Udaraj još, dosta sam ja od tebe popio... Tako. Ovde je baš prijatno. Ljubavi, donesi mi nešto da popijem, ovo može da potraje.

DŽIGA: Ti sad izlaziš.

ĆOPA: Pazi sad... Ja ne izlazim a jedini razlog što ovde sedim ovoliko i trpim tvoja i njena sranja je što neću da te zgemplam, brate, i tebe i ovog Macana, ljubi vas majka, neću da vam zatrem semenku i to, brate.

MACAN: Izlazi!

ĆOPA: Vidi ga ovaj, njega da zgemplam tolke bi cice ostale neжебane, na sahranu bi došla četa brate riba, četa... Sve sa belim ružama... Tebe kad bi ukinuo, Džigi brate, patila bi moja devoјčica a ja neću da moja devoјčica pati...

MALA: Idemo.

DŽIGA: Sedi.

MALA: Šta sad ti izigravaš?

DŽIGA: Ćuti.

MALA: Nemaš ništa od toga! Ništa! Nije ovo film neki, ovo je tvoj život, Džigi... I moj. I njegov. Ti ćeš da overiš, njega će da koknu, ja ću da se vozim dok me ovo služi... Macan će da nađe bogatu cupi...

MACAN: Hvala ti. To za bogatu cupi. A sad sedi.

MALA: I šta sad? Vi ste budale. Ćelavi Kepa će da vas rokne. I šta onda?

DŽIGA: Onda će da te kara ćelavi Kepa.

Smeju se.

MALA: Mamu vam jebem.

DŽIGA: Mamu vam jebem mangupsku. Tako je govorila tvoja keva.

MALA: Ne sećam se.

MACAN: Dok je bila na dve kile vinjaka dnevno.

DŽIGA: Bila je gotivna.

ĆOPA: Macane, kakva je bila?

MACAN: Gotivna.

ĆOPA: Ljubavi, Macan ti je jebo kevu.

MALA: Ljubavi, imaš najmanji kurac koji sam ja videla u životu.

MACAN: Stativa.

DŽIGA: Šta, ti nisi znao?

ĆOPA: Sad je dosta, kurve i narkomani.

MACAN: Sve ću da vas pobijem.

Macan, Džiga i Malena se smeju.

MALA: Ne vredi. (*Kreće ka vratima.*)

DŽIGA: Sedi, bre...

Povuče je za ruku i lupi joj šamar.

ĆOPA: Malena, on te je udario. Šta mu je danas, sve nešto udara i udara... Tek što je saznao da si davala mačkicu za šuške, već te udara... A nije nikad... Jesi li je nekad udario, brate? Znam da nisi... I zašto si sad krenuo? Reci mu, Malena. Slobodno...

MALA: Ne mogu.

ĆOPA: Reci mu.

MALA: Ništa on nije bolji od mene... Pustio si da te skenja Ćopavi... Ti si gora kurva. Nikad nisi bio gladan.

DŽIGA: Sad sam gladan.

MACAN: E, Džigi, brate, kako sad misliš da klopaš.

DŽIGA: Mala, idi kupi grickalice.

MALA: A pivo?

Smeju se.

ĆOPA: Ne ideš ti nigde.

MALA: Vidi ti ova tri pištolja... Ej, nije ni bitno čija sam riba... Mi smo naši, naši smo... Nema veze ko je, kako da kažem.

MACAN: Ima ona narodna, ko kosi, ko vođu nosi.

MALA: Bravo, Macane, nema veze to. I ne moram da kupim grickalice... Prvo da se sredim.

MACAN: Ajde, stvarno.

ĆOPA: Poslednji obrok treba da bude dobar.

DŽIGA: Da.

MALA: Kako serete.

DŽIGA: Nikad ti nije stajalo to psovanje. Nikad. I ta boja kose ti ne stoji. Jebi ga. Nema veze.

ĆOPA: Odličan potez.

Snifa kokain.

Džiga sprema sebi dozu da se rokne.

DŽIGA: Cela ova žvaka je kurton. Zabole me što si se karala za pare. Nisi ti kriva. I ovo sa Ćopavim. Život može da se nastavi fino. Fino da se živi. Milo mi što sam te video. Moram sad da se sredim. Volim te. Idi vozi bicikl. Idi radi normalan posao. Igraj flipere. Volim te. Ti si moja devojčica. Nisi uradila ništa ružno. Mi smo ružni.

MACAN: Polako, brate, mnogo si stavio.

ĆOPA: Doneo sam mu prvu ruku, da se uteši...

DŽIGA: Mala, sećaš se kad si zaglavila.

MALA: Da.

DŽIGA: Ceo dan sam te nosio na rukama. Svi u kraju su se odvalili od smeha. Nosio sam te na rukama gde god si išla.

MALA: Da.

DŽIGA: Nosio sam je, Čopavi, dva meseca, hteli smo dete.

ČOPA: Nisam znao.

DŽIGA: Nisi bio tu, brate. Zapalio si na more. Mi smo išli na planinu šetali, brali cveće i ta sranja. Macan je odvalio pola ženskog osoblja u hotelu.

MACAN: Hoćeš ja da te sredim.

DŽIGA: Ne, lepo mi da te gledam tako sa tom utokom, brate, stoji ti ko Malenoj plavuša... Onda smo otišli kod lekara. (*Roka se.*) Četiri metra trudnoće, bajo, Malenoj obrazi rumeni, ništa duvanje, ovo ono, procvetala. Doktor kaže, ovo dete nije u redu. Izvini, lepotice, nisam hteo da plačeš... Krene žvaka kod doktora, uzme neke uzorke i ustanovi se da je u prvom mesecu trudnoće, nismo ni znali Malena gutala zajedno sa mnom dvaespeticu, datule. Tu je očiste na licu mesta, Malena samo što nije riknula. U, jebote... Tu ja odem na mardelj i ostavim moju lepoticu samu.

Mala se roka.

MALA: Nisam razmišljala ni jedan jedini sekund, Džigi, ni jedan... Znaš ono, kao, neću da rađam decu, pelene, drugi život, ništa ja nisam videla osim tebe. Ceo život. Sva čekanja da dođeš, kevini šamari, jebote, kad bi me spizdila sa punom rukom prstenja, prezir devojčica koje su živele kao devojčice sa punim zubima žvaka i mirišljivim sjajem za usne. Volela bi da imam dete...Volela bi da nisam gutala nikakva sranja. Ko sad lepo spava? Niko od nas. Tamo sam svašta radila... Nije me briga. Hoću da zaspim lepo. Mnogo te volim.

ĆOPA: Samo što nisam zaplakao.

MALA: Daj mi pištolj.

ĆOPA: Evo ti.

MALA: Nemoj da ga diraš!

ĆOPA: Oh! I tu ga je pogodila pravo u srce koje je ceo život kucalo samo sa nju.
Ulaze tri tipa.

ĆOPA: Ako mene neko kokne, braća idu dole a Kepa na Malu. A, ljubavi, da li ti se sviđa Kepili? Vidi koliki je.

MALA: Ćopo, reci im da izađu. Ja nikad ne bi pucala u tebe. Nikad.

ĆOPA: Napolje!

MALA: Nikad ne bi pucala u čoveka. Ne znam samo kako ste vi mogli.

DŽIGA: Sereš.

ĆOPA: Ja isto nisam pucao u čoveka.

DŽIGA: To je prljav posao za mene, brate.

MALA: Koliko si ljudi ubio?

DŽIGA: Ne znam.

MALA: Volela bi da osetim kad okine.

DŽIGA: Ne seri.

ĆOPA: Ljubavi, daj mi to i pođi sa mnom.

MALA: Stižem.

Ona puca sebi u usta.

Mrak. Čuje se kako Džiga vrišti.

Pale se svetla i svi sede, Lepa i Ćera za stolom, Macan, Ćopa i Džiga na foteljama a lopov stoji na stolu i stepuje.

ĆERA: Hoću da rodim bebu i da upišem fakultet.

LEPA: Ti studiraj a ja ću da čuvam dete. Ja baš volim. Uvek sam volela da budem mlada baba. To je baš lepo. To je najbolje. Sad kad imam snage i mogu da radim i da ti pomognem, baš je to lepo.

ĆERA: A otac?

LEPA: Koji otac?

ĆERA: Mog deteta.

LEPA: Je l' ga voliš?

ĆERA: Ne znam.

LEPA: A on tebe?

ĆERA: Ne bih rekla.

LEPA: Šta će nam on? Imaš mene, a kad budeš završila škole i bila svoj čovek naći ćeš nekog.

ĆERA: Misliš da će sve da bude u redu?

LEPA: Nemoj da plačeš... Biće u redu. Nikad nemoj da plačeš. Viči, vrišti ali nemoj da plačeš.

ĆERA: Da vičem?

LEPA: Da.

Ćera više iz sveg glasa.

MACAN: Šta je sad ovo?

DŽIGA: Ona tvoja mala Sisa se dere.

MACAN: U, jebote... Ima dobru sisu.

ĆOPA: Je l' kao debela Džoli?

MACAN: Niko nema sisu ko debela Džoli.

DŽIGA: Debela Džoli je bila gotivna.

ĆOPA: Bila... Je l' je?

DŽIGA: Aha...Ubila se debela. Skočila sa Brankovog.

ĆOPA: Nemoj da sereš.

LOPOV: Svi mnogo pričaju. Svako ima nešto za čim žali. To je nedozvoljivo. Život je kratak i svako treba da povede računa o kulturi i higijeni. Ja, na primer, ne volim da pričam o glupostima. Ja ne žalim ništa. Muka mi je od toga. Volim dobro da jedem, vodim računa da odspavam lepo jer je to dobro za organizam. Nekad pogledam dobar film samo se nikad ne sećam naslova. Ni priča se ne sećam. Ne znam ni kako se zovem. Nije ni važno. Ima toliko lepih imena. Majka

mi je jedna žena koja miriše na cimet. Imam negde i ženu. I decu imam. Ona su svoja. Čovek ne treba da se vezuje za stvari. Danas si tu sutra nisi.

ĆERA: Mislim da bi trebalo da zna.

LEPA: Doći ćeš kod njega kad bude star i sam i dovešćeš mu sina za ruku i reći...

ĆERA: Mama, mnogo gledaš serije na televiziji.

LEPA: Zašto da ne... Sve je to tako lako. Samo ja nisam znala da to može biti tako lako. Ti si moje sunce.

DŽIGA: Ne mogu da verujem da si opalio i debelu Džoli.

MACAN: Zašto, brate.

ĆOPA: Ne mogu da verujem da ti nisi.

Smeju se.

MACAN: Ja sam je gotivio... Terao sam je da kaže ko je skenjao ono, nije htela...

DŽIGA: Bilo je sramota.

MACAN: Hteo sam da odem i da pucam majmunu u kičmu.

DŽIGA: Ja bi mu odseko tuki.

ĆOPA: Koja je prava priča?

DŽIGA: Debela Džoli se nagutala pilsova i zaspala u parku. Mala je pokušala da je digne ali nije mogla, Džoli joj se ispovraćala na ruku i oterala je u kurac. Posle je nismo videli mesec dana. Ne znam tačno šta je bilo.

MACAN: Otprilike ovako... Neki matori silosi su je poneli u neko stovarište i tamo je vezali i izređalo se njih desetak... Debela je otkinula. Gasili su joj pljuge po leđima i ti radovi... Nikad se posle nije sastavila.

ĆOPA: Kad je to bilo?

DŽIGA: Davno... Mala je imala petnaest godina, ja sedamnaest...

MACAN: Džoli šesnaest... Ona je moje godište... Išla je sa mnom u odeljenje.

ĆOPA: Džoli legenda.

DŽIGA: Pušika.

ĆERA: Mama, ja stvarno ne mogu da jedem.

LEPA: Hoćeš nešto drugo?

ĆERA: Mislim da više nikada neću jesti.

LEPA: Nemoj tako da pričaš.

ĆERA: Mnogo mi je muka.

LEPA: To je normalno.

ĆERA: To nije normalno. Muka mi je godinama.

LEPA: Hoćeš da ti majka skuva čaj?

ĆERA: Ma, jebeš čaj!

LEPA: Skuvaću ti.

ĆERA: Hoću ja.

LEPA: Nema struje, ćeri, ti ne znaš sa plinom.

ĆERA: Moram i ja nešto da naučim.

LEPA: To nije nikakav problem, ćeri, pusti mamu, sedi ti.

ĆERA: Hoću ja to da uradim.

LEPA: Tu su ti šibice.

ĆERA: Daj mi mama šibicu i malo benzina... (*Pevuši*)

LEPA: I ti imaš lep glas. Na mene.

ĆERA: Ne seri!

MACAN: Debela je bila polućorava a nije htela da nosi đozle... Kao, ne stoje joj lepo.

ĆOPA: Šta je njoj stojalo lepo?

MACAN: To je bila neviđena zajebancija. Jednom je karao ćelavi Kepa a ložio je da je Džiga... Otkidala je na Džigu.

ĆOPA: Ko nije otkidao na Džigu.

MACAN: Brate, šta tražiš?

DŽIGA: Hoću da pitam Malenu gde je ona karta Zvezda–Bari. Njoj sam je dao.
Macan plače.

DŽIGA: Što plačeš, brate, dobili smo tekmu.

Pevaju:

TEŠKO JE BITI NAVIJAČ PARTIZANA
KAD STALNO SEDIŠ KRAJ MALOG EKRANA
I GLEDAŠ ZVEZDU SVETSKOG ŠAMPIONA
KAKO IDE PRAVO DO LONDONA
ALE ALE...

Mrak i eksplozija